

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 104.

30te Møde.

Løvedagen den 9de Marts.
(Fortf.)

Justitsministeren: Jeg griber med Fornøielse den Leilighed, som den sidste ærede Taler har givet mig til at meddele Thinget den ønskede Oplysning om det Spørgsmaal, om de Amtsforvaltere, som hidtil have forrettet Skiftejurisdictioner paa kongelige Gods, skulle have Godtgjørelse. Dette har været under Forhandling mellem Finans- og Justitsministeriet, da det her forelagte Lovudkast var, under Arbejdelse. Det blev da navnlig af Domainedirecteuren, som havde andraget Sagen, anført, at enkelte af disse Amtsforvaltere, navnlig Amtsforvalteren paa Hirschholms Gods, vilde lide betydeligt Tab i deres Indtægter, og som en Analogie, som kunde tale for, at der burde tillægges ham Godtgjørelse, blev tillige anført, at, da Skiftejurisdictionen i Kjøbenhavns Amt, gik over fra Amtsforvalteren til Birkedommeren sammesteds, blev der tillagt Amtsforvalteren en Godtgjørelse, hvilken Birkedommeren maatte udrede. Det fandtes dog alligevel ikke, at der om denne Sag burde tages nogen Bestemmelse ved nærværende Lovudkast. Det forekom nemlig idetmindste Justitsministeriet, at her var Tale om to aldeles forskjellige Tilfælde. Der var nemlig i Kjøbenhavns Amt ikke nogen absolut Nødvendighed tilstede for, at Forandringen skulde foregaae; det var en Forandring, en Omordning, som foregik, fordi den med Hensyn til Districtets Arrondering ansaaes hensigtsmæssig og meest passende efter Forretningens Natur. Det var derfor naturligt, at den Embedsmand, som afgav disse Forretninger, der fandtes hensigtsmæssigere at kunne henlægges under en anden Embedsbefyrelse, fik nogen Erstatning for det directe pecuniære Tab, han derved led. I et andet District, nemlig Kronborg District, var Forholdet noget anderledes.

Der afstod Amtsforvalteren disse Skifteforretninger uden Erstatning og frivilligt; thi det havde viist sig for ham, at, uagtet Indtægterne vare store, saa vare dog Udgifterne ved Skiftevæsenet og Lægsvæsenet saa store, at det ikke var ham nogen synderlig pecuniær Fordeel at beholde dem, og han afstod dem altsaa uden nogen Erstatning. Der forelaa altsaa nu det Spørgsmaal, om disse Embedsmænd, nemlig de paa Frederiksborg og Hirschholms Gods, som i Henhold til den nu forelagte Lov skulle miste den Skiftejurisdiction, som de hidtil havde havt, om de skulde have Godtgjørelse tilstaaet ved Lovudkastet. I saa Henseende maa det bemærkes, at, naar en Overgang, saaledes som den nys ommeldte, skeer efter Forening mellem Bedkommende, saa er det naturligt, at man forenes om Vilkaarene, men naar den skeer ifølge en absolut Nødvendighed, navnlig, som her, skeer ifølge en Bestemmelse i Grundloven, saa er Tilfældet ikke det samme, og det skjønnes ikke, at man iforveien behøver at tage en Bestemmelse, om den enkelte Embedsmand skal erstattes det Tab, han muligt kunde lide ved den i Loven bestemte Omordning. De herhenhørende Forhandlinger høre først til bagefter, og under disse vil det vistnok erkjendes, at en sliq Embedsmand har et billigt Krav paa Erstatning, dersom han godtgjør at have lidt Tab ved at miste de med den tidligere ham overdragne Forvaltning forbundne Indtægter, og dersom der ikke findes at indeholdes en tilstrækkelig Godtgjørelse for ham deri, at han bliver fri for det med Forvaltningen forbundne Contoirhold. Det her omhandlede Spørgsmaal kunde iøvrigt ogsaa opstaae i andre Jurisdictioner, hvor private Skifteforvaltere have havt en meget betydelig Skiftejurisdiction; der kan det være, at et saa stort Tab ved Forandringen vil kunne opstaae, at den paagjældende Privat og saa kunde fremkomme med Krav paa Godtgjørelse. Hele dette Godtgjørelses-